

EL JOGUET DE LLAUNA

Arriben dies farcits de goig i d'alegria,
en que les persones només pensen en gaudir,
vinga disbauxes el viure be cada dia,
oblidant-se dels verbs estimar i sofrir.

Si bé no espas tot igual a cada casa,
i menys en la que ara posarem atenció,
una casa humil farcida de pobresa,
que la misèria va deixant en l'abandó.

Una família formal senzilla i honesta,
pare, mare i un fill formós i angelical,
més un temor agreuja la dolça festa,
un neguit que als seus cors els hi fa mal.

S'acosten els reis i el petitó s'il·lusiona,
esperant els joguets, com fan d'altres nens,
però als pares que la pobresa empresona,
no poden comprar res ni estar contents.

Arreplegant llaunes i alguna quincalla,
el pare s'afanya amb molta il·lusió,
neguitós i esperançat amb fe treballa,
forjant amb ses manyes, un bell carretó.

Arribà el dia dels reis i avergonyits el pares,
no gosaven sospitosos treure el cap al carrer,
imaginaven la quitxalla amb juguines cares,
i al seu pobre fill amb un carro a mig fer.

Sorpresos varen veure que els nens jugaven,
amb l'enginyós joguet que el pare va fer,
arraconats els joguets de més preu deixàvem,
per jugar amb el carretó de llauna i paper.

Arribà l'alegria a aquella trista casa,
tant falta d'il·lusió de joia i de benestar,
sempre sent el Nadal en l'estació més freda,
sentiren l'escalfo que els cors va revifar.